

PRESAJENA ŠMARNICA.

Čoln njenega življenja se je bližal varnemu pristanišču. Vedno počasneje je plul, in lahen vetrič je pihal sem po zelenomodrem morju; z njim so se igrali morski valčki in vrtinci, bratsko so ga poljubljali s svojim pluskanjem... Ob njeni postelji so bili zbrani brat, sestrici, starši in dedek. Pričakovali so blede, koščene žene, ki ne prizanese nikomur. Roza, ljuba Rozika je bila na smrtni postelji — že so ji svetili!... Da je moralo vendar to tako brzo priti! Saj je bila Roza še pred kratkim zdrava kot riba v vodi in veselila se je življenja kot ptica pod nebom, ki visoko poleti v zlatem jutru.

Desetletna deklica je bila Roza. V šolo je redno pohajala in se pridno učila. Vsi so je bili veseli: starši, gospod učitelj in katehet. Kako se je mamica veselila njenega lepega vedenja v cerkvi; matere so jo stavile v zgled svojim otročičem.

V nedeljo popoldne je bilo po litanijah. Roza je prosila mater, naj ji dovoli, da gre v gozd trgat šmarnic, da olepša Marijin oltarček pri kapelici, ki je bila vzdana v hišo. Mati jo je z veseljem pustila v družbi pridnih tovarišic.

Veselo so šle deklice v gozd prepevaje Mariji v čast drobne pesmi, ki so se jih naučile v šoli.

Kako prijetno jim je bilo tu v zelenem gaju, ki hrani v sebi neizmerne zaklade veselja, zadovoljstva!

Deklice so se radovale nad ubranimi strunami umetnika slavca, kosa ter drugih ptičev pevcev; radovale so se pisanih metuljev, ki so letali nad zelenečimi tratami... Dospele so do šmarnic, globoko v gaju. Brale so dokaj časa skupaj, potem so se pa razkropile kakor ovčarjeva čreda na redilni paši.

Roza je zašla med skalovje. Izpodtaknila se je, in preden se je dobro zavedela, je ležala v nizkem prepadu na skalini. Zlomila si je nogo. Milo je zajokala in klicala na pomoč. Moči so ji oslabele, njene oči je pokrila gosta tema, onesvestila se je. Šmarnice je držala v desnici, iz katere ji je curljala rdeča kri

po belem apnencu, nogi sta ji viseli raz skalo, ostali život pa je bil na nji.

Deklice so, le s trdom našle med skalami svojo tovarišico. Vedele so, da v bližini izvira izpod visoke skale med grmovjem bister vrec. Hitelo jih je bilo nekaj tja in prineslo v ustih čiste vodice, s katero so močile nezavestno Rozo. Druge so letele proti domu.

Po gozdu je ravno tedaj stopal s svojim zvestim psom ter puško čez ramo gozdni čuvaj Anton, v zeleni obleki in ravnotakem klobuku, za katerega trakom je ponosno štrlelo sokolovo pero. Ustrelil je bil plašnega zajca ter ga vrgel čez ramo in ubral pot po ozki stezi dalje.

Srečale so ga deklice in mu povedale, kaj se je pripetilo. Hitel je z njimi k Rozi, ki se je bila v tem zavedela in hotela vzdigniti svoje ude. Ali ni ji bilo mogoče. Jela je jokati, in so jokale tudi njene tovarišice. Na šmarnice so bile čisto pozabile, pustile so jih na tleh, na mrzlih skalah.

Anton vrže zajca na tla, Rozi zaveže rano na roki ter jo vzame v naročaj in jo nese nalahko, kot mati svoje enoletno dete, skozi zeleni gaj, od katerega se je poslavljal solnce ter trepetalo v žarkih na listih stoletnih orjakov hrastov. Roza je bila zopet ob zavest. Glava ji je slonela na čuvajevi rami, dolgi črni kiti sta ji padali po njegovih plečih. Za Antonom je stopal pes in Rozine tovarišice, vedno še prestrašene. Ena izmed njih je nesla ustreljenega zajca, od katerega je kapala kri ter puščala sled na zeleni travi.

Rozo je prinesel čuvaj Anton domov njenim staršem. Kakšen strah jih je prevzel! Kakor deroč hudournik poplavi rodovitna polja ter nosi slehernemu kmetu strah in žalost, tako je zadel ta udarec nesrečno mater in ubogega očeta. Deli so jo v posteljo ter ji sprali rane in jih obvezali. Iz roke so ji vzeli šmarnice ter jih postavili v kapelico Materi božji v čast.

Poklicali so zdravnika. Uravnal ji je zlomljeno nogo ter zavezal rane. Obetal je, da bo še ozdravela; toda slabšalo se ji je boljinbolj. Torej pošljejo tudi po duhovnika, kakor si je sama želela, da bi jo vsaj iz-

povedali, če že ne bo čakala za to leto ji odločene sreče — prvega svetega obhajila. Duhovnik ustrežejo tudi tej želji blage Rozike in ji podeli tudi sveto Potpnico. Ganljivo je bilo to sveto opravilo v preprosti sobici — prvo in zadnje obhajilo! Mali sestrici sta se žalostni stisnili k materi, oče je klečal pri vznožju, poleg njega stari ded, pri vzglavju bratec. Njih molitev je kipela proti nebu, in angeli so jo nosili pred prestol Najvišjega; oči so se jim topile v solzah.

Odslej je bila Rozika vsa utolažena. Videlo se ji je sicer, da veliko trpi, toda nobene pritožbe ni iz njenih ust; le rahli vzdihljaji se slišijo zdajpazdaj. Njene oči se zaupno, veselo vpirajo na razpelo in na sliko Matere božje. Čimdalje bolj pojemljejo njene šibke moči. Ihteča mati ji poda prižgano svečo s svetih Višarij v roko. Še nekaj globokih vzdihljajev in blaga Rozika se je preselila v večnost.

Iskala je šmarnic, da bi jih podarila svoji nebeški Kraljici; a zdaj je Marija sama utrgala njo — belo šmarnico in jo presadila v svoj rajski vrt.

Ivo.

NAJLEPŠI CVET.

Pa sem vprašal drobne ptičke,
kje ste lepše cvetke zrle,
kakor naših so poljan!
Pa so se odzvale ptice:
„Ljubki nam so vaši gozdi,
lep pogled na vašo plan!

Vendar lepši cvet smo zrle,
kot te vaše so poljane —
to je daleč tam nekje.
Čist je kakor snežec beli,
ni v deveti ga deželi,
da bi ž njim enačil se.

Sam na tihem grobu raste,
najodličnejša podoba
njega, ki pod rušo spi.
Odpovedal se je svetu
in zato zdaj pri Očetu
duh njegov se veseli.“ —

Čista, torej, draga mladež
kakor lilija samotna
bodi svoje žive dni!
Potlej bo Alojzij sveti
za nas prosil pri Očeti,
da tam snidete se vi!

Mokriški.

